

Moordenaar?!

Ook van deze auteur:

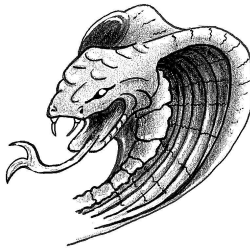
Angsthazen 10 jaar en ouder
Het gevaarlijke bos

Cheyenne van Walsum

Moordenaar?!

Abaddon-trilogie

DEEL 1

BraveNewBooks

Kijk voor meer informatie over de auteur en illustrator ook
op onze website: angsthazen.com

Omslagontwerp: ©Tanja Kooistra

Illustratie binnenwerk: ©Tanja Kooistra

ISBN: 9789464482256

Inhoud

Hoofdstuk 1	7
Hoofdstuk 2	12
Hoofdstuk 3	19
Hoofdstuk 4	24
Hoofdstuk 5	29
Hoofdstuk 6	36
Hoofdstuk 7	41
Hoofdstuk 8	47
Hoofdstuk 9	54
Hoofdstuk 10	60
Hoofdstuk 11	70
Hoofdstuk 12	79
Hoofdstuk 13	86
Hoofdstuk 14	94
Hoofdstuk 15	100
Hoofdstuk 16	108
Hoofdstuk 17	115
Over de auteur	123

Hoofdstuk 1

‘Ga je dat aantrekken naar het feest?’ vroeg Rick, mijn oudere broer. Hij was tijdens het omkleden nieuwsgierig mijn slaapkamer in gelopen om mijn nieuwe jurk voor de avond te bekijken. Het was een forse, knappe jongen met sluijk, donkerblond haar.

‘Tuurlijk!’ juichte ik enthousiast.

‘Leuk,’ antwoordde hij mompelend. Aan zijn reactie te zien vond hij de jurk minder leuk dan hij zich had voorgesteld.

Ik ben zeker vier winkels in gelopen op zoek naar de perfecte jurk en heb uiteindelijk deze zwarte, glanzende jurk uitgekozen met een legging eronder.

Ik griste een parelketting uit mijn sieradenkist en hief hem naar mijn broer. Hij pakte het aan en klikte hem voorzichtig vast om mijn nek. We stonden achter elkaar voor de spiegel. Hij liet zijn handen nog even op mijn schouders rusten en zei toen: ‘Blijf bij Mike, hè, niet met andere mensen mee naar huis.’

Ik draaide me naar hem om en gaf hem een dikke kroel. Hij gaf me een tedere kroel terug en streek nog even met zijn hand door mijn haren. Ik vond het altijd prettig als hij zo lief voor me was. Er waren niet zoveel mensen lief voor me. Mensen vonden me raar, omdat ik een vervloekte achternaam zou hebben. Maar Rick bleef altijd lief voor me.

‘Jij bent er ook, toch?’ vroeg ik aan hem.

Rick knikte. ‘Blijf nou maar bij Mike. Het is niet stoer als je bij mijn vrienden komt staan.’ Een brede grijns vulde zijn gezicht.

Ik grijnsde terug, maar omdat ik twee jaar jonger ben, was mijn

grijns niet zo breed als die van hem.

Ik heb het altijd fijn gevonden dat ons leeftijdsverschil niet zo groot is. We hebben altijd samen opgetrokken, tot hij naar de middelbare school ging. Toen ging hij meer met andere vrienden om en daar mocht ik nooit bij zijn. Ik was te ‘kinderachtig’, was dan het argument. Hij zit nu al in de tweede klas, ik nog in groep acht. Wanneer ik klaar ben met de basisschool, ga ik wel naar dezelfde school als hij.

Mike ook. Het is fijn om dan al iemand te kennen.

Ik wierp nog een blik in de spiegel en zag er een tevreden reflectie in. Mijn jurk viel mooi over mijn lichaam heen en mijn blonde haren gaven bijna licht. De parelketting stond ook mooi bij de jurk. De ketting had veel emotionele waarde, omdat ik die op het sterfbed van mijn oma van haar heb gehad. Ze had me gevraagd de ketting later ook weer aan mijn kinderen te geven, en zo door. Dat is een van de beloftes waar ik me altijd aan zou houden.

‘Nou hobbelen, Maud. Mike wacht!’ Mijn broer gaf me een speels duwtje de kamer uit en stormde toen zijn eigen kamer in.

Ik grinnikte nog even, omdat hij zelf nog in zijn joggingpak liep, en nam vervolgens de trap naar beneden om in de hal mijn gympies aan te trekken.

Ik bestuurde mezelf daar nog een laatste keer in de spiegel.

Mijn naam is Maud Abaddon. Maud betekent macht en Abaddon zou een demon zijn en de heerser van het dodenrijk. Voor mij is dat allemaal bijgeloof.

Als ik mezelf in de spiegel bekijk, zie ik een lief meisje, en niet het monster waar al die bange kinderen me mee vergelijken.

Ik hield mijn gezicht zo dicht bij de spiegel dat ik recht in mijn bruine ogen keek. Er was altijd een soort zwarte gloed om mijn iris heen. Soms werd die gloed groter, zodat bijna heel mijn ogen gitzwart waren, maar ik vond mijn ogen mooi. Laat mensen maar bang voor me zijn, dan laten ze me met rust.

Ik gaf mezelf een tevreden glimlach en verliet toen het huis, op weg naar Mike, waarna we samen naar het feest zouden gaan.

Mike woonde een blok achter mij. Verheugd belde ik aan en nog geen vijf seconden later trok hij de deur open. Zijn felblauwe ogen gaven me een warm gevoel.

‘Wat zie jij eruit!’ Ik gilde het uit van plezier.

Mike keek me grijnzend aan en draaide zich nonchalant om, zodat ik hem van alle kanten kon bekijken. Hij droeg een zwarte blouse met een grijze spijkerbroek eronder. Hij had gel in zijn zwarte haren, waardoor de stekels rechtovereind stonden.

‘Vind je het goed?’ vroeg hij.

Ik beet nerveus op mijn lip. Hij is zo, zo mooi.

Mijn blik moest genoeg zeggen, want hij sloeg tevreden zijn arm om me heen.

‘Let’s go!’ riep hij.

De deur viel achter hem dicht en we liepen samen de straat over richting de discotheek waar het feest was.

Het feest was al even gaande, want de dansvloer was gevuld met allemaal kinderen en jongeren die enthousiast meedanstten op de drukke dansmuziek. Vooraan was een podium met onwijs grote geluidsboxen en een dj die achter de draaitafel stond te draaien. Langs de dansvloer stonden tafeltjes en stoelen, waar ook al veel mensen zaten. Aan het begin van de zaal was een grote bar waar je drinken en hapjes kon halen.

Toen we ons tussen de menigte op de dansvloer mengden, was de drukke dansmuziek net afgelopen en begon de dj een rustig nummer te draaien. De lampen in de discotheek kleurden rood, waardoor er een romantische sfeer ontstond.

‘Mag ik je ten dans vragen, mevrouw Abaddon?’ bood Mike netjes aan. Hij ging op één knie zitten en reikte naar mijn hand.

We schoten in de lach en grinnikend nam ik zijn aanbod aan. ‘Jij altijd, meneer Vanth.’

We sloegen onze armen om elkaar heen en schuifelden tussen alle andere mensen rustig mee met de muziek. Ik liet mijn hoofd op zijn schouder rusten en genoot van de gemengde lucht van parfuum en zijn lichaamsgeur. We gaan al vanaf groep één met elkaar om en zijn altijd onafscheidelijk geweest. Er is niemand die mij beter kent dan hij, op Rick na dan.

Langzaam maar zeker stroomde de zaal steeds voller en ik zag toen ook mijn broer binnenkomen.

Hij was met zijn vriendengroepje en wierp me een korte blik toe. We knikten even groetend naar elkaar, maar verder liet ik hem met rust. Toen het schuifelmuziekje afgelopen was besloten we even wat te drinken en plaats te nemen aan een tafeltje.

Het was gemakkelijk om iedereen te zien dansen. De sfeer was goed en de discotheek was leuk versierd met slingers en heliumballonnen, en de lichten dansten synchroon mee met de muziek.

Mike en ik zaten naast elkaar toen hij me wat vroeg. Althans, zo klonk het. De muziek denderde in mijn oren, dus ik keek hem vragend aan. Hij lachte en leunde over me heen.

‘Heb je zin in kamp?’ riep hij in mijn oor.

Dat was een goede vraag. Een midweek weg klonk gezellig, maar omdat het met mijn klasgenoten zou zijn, had ik er niet zoveel zin in. Mike was de enige uit de klas met wie ik goed omging. En Nina was ook altijd wel aardig tegen me. Verder hoorde ik niet echt ergens bij. Ik was wat ze noemden een einzelgänger, iemand die vaak alleen was.

Ik haalde mijn schouders op en nam bedenkelijk een laatste slok uit mijn glas. Mike liet ondertussen zijn blik alweer op de dansende menigte rusten, dus moest ik hem aantikken. Hij keek me benieuwd aan.

‘We hebben nu even een gezellig feestje, oké. Kamp zien we volgende week wel!’

Hij gaf me een bevestigende knik en stak zijn hand weer naar

me uit. ‘Dansen?’ riep hij. Ja, daar had ik zin in. Dansen met Mike en even alles en iedereen om me heen vergeten. Ik nam zijn hand aan en we maakten aanstalten de dansvloer weer op te gaan. Ik was alleen nog niet opgestaan of er klonk een luide knal. Het geluid overdonderde iedereen, en zelfs de dj stopte met draaien.

Het werd akelig stil in de discotheek en geroezemoes begon te overheersen. Geschokt volgde ik de blikken van het publiek.

‘O nee,’ stamelde ik en ik stond met een ruk op. Mike bestudeerde me verbaasd en volgde me. Ik voelde dat er iets niet goed was. Een onbehaaglijk gevoel be kroop me en ik moest zo snel mogelijk weten wat er aan de hand was. Ik wrong me door de mensenmassa heen naar voren en bleef toen abrupt staan. Mijn gevoel had gelijk. ‘Nee!’ schreeuwde ik. ‘Nee!’

Hoofdstuk 2

Verbijsterd stond ik vooraan in de menigte op de plaats waar de knal vandaan was gekomen. Mike was eindelijk bij me en ik voelde zijn hand op mijn schouder. ‘Maud, wat -’ Hij stopte met vragen toen hij zag wat ik zag.

‘Nee,’ herhaalde ik snikkend.

Daar lag hij, Rick Abaddon. Ik zag mijn broer roerloos voor me op de grond liggen in een plas bloed. Ik liet me snikkend op mijn knieën vallen.

Stemmen stierven weg en alles om me heen verdween, alleen niet op de leuke manier die ik eerder die avond in gedachte had gehad.

Het laatste wat ik voelde was Mike die me vastpakte en in mijn oor fluisterde: ‘Rustig aan, Maud. Het komt goed.’

En toen was alles zwart.

‘Maud, schatje. Word wakker!’ hoorde ik in de verte. Langzaam opende ik mijn ogen, maar ik sloot ze gelijk weer. Fel licht stroomde overdonderend mijn pupillen in.

‘Maud, ik ben het. Mike!’ klonk de stem weer, nu dichterbij.

Ik wreef in mijn ogen en liet ze rustig wennen aan het licht. ‘Mike,’ kreunde ik. Ik begon langzaam mijn omgeving waar te nemen en merkte in een wit bed te liggen met rood-gele dekens. Thuis!

‘Rustig maar, ik ben bij je.’

Ik tuurde recht in de ogen van Mike, die mij bezorgd aankeek. ‘Heb ik geslapen?’ vroeg ik. Ik had een naar gevoel, alsof er iets

ergs gebeurd was, maar kon het gevoel niet plaatsen.

‘Ja, kan je zitten?’ vroeg Mike.

Ik veerde overeind. Een duizeling overviel me, maar hij hield me stevig vast.

‘Ik ga even een glas water voor je halen,’ zei Mike en hij stond direct op.

Nog overrompeld bestudeerde ik mijn kamer aandachtig. Aan alle muren hingen posters van artiesten en acteurs die ik leuk vond. Toen mijn blik langs de spiegel ging, werd ik overvallen door een paniekerig gevoel. Naast de spiegel stond een stoel waar een glanzende, zwarte jurk overheen hing. Op het tafeltje ernaast lag een parelketting op een kistje.

Langzaam begon mijn geheugen weer te werken.

Rick.

Mijn adem stakte in mijn keel en ik probeerde mezelf ervan te overtuigen dat ik een heel nare droom had gehad en het feestje nog moest plaatsvinden.

‘Nee, nee, nee!’ Ik sloeg mijn klamme handen tegen mijn gezicht in de hoop wakker te worden.

Maar het besef dat ik al wakker was en het allemaal echt gebeurd was hielp me uit die droom.

Verstijfd kwam ik overeind in mijn bed en ik hoorde Mike de trap op komen. Hij kwam mijn kamer in met een glas water en ging direct weer naast me zitten. Ik nam het glas gulzig aan en voelde het koude water door mijn keel stromen.

‘Gaat het?’ vroeg hij.

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg ik onzeker.

‘Hij is doodgeschoten,’ begon Mike na enige aarzeling. ‘De klap die we hoorden was van een pistool.’

Mijn adem stakte in mijn keel en even voelde het alsof ik weer mijn bewustzijn zou verliezen.

‘Ben je niet bang voor mij?’ vroeg ik opeens.